

JOHN SANDFORD

VERBORGEN BOODSCHAP

'JOHN SANDFORD IS EEN AUTEUR DIE ZWARE MISDAAD GELOOFWAARDIG WEET
TE COMBINEREN MET MELODIEUZE MELANCHOLIE.' – DE VOLKSKRANT

THRILLER

JOHN
SANDFORD

VERBORGEN
BOODSCHAP

'JOHN SANDFORD IS EEN AUTEUR DIE ZWARE MISDAAD GELOOFWAARDIG WEET
TE COMBINEREN MET MELODIEUZE MELANCHOLIE.' – DE VOLKSKRANT

THRILLER

Over het boek

Constance Bucher, een schatrijke vrouw van in de tachtig, wordt vermoord in haar slaapkamer gevonden. Haar dienstmeisje ligt met verbrijzelde schedel in de hal van het gigantische huis. Rechercheur Lucas Davenport vermoedt aanvankelijk dat het een roofmoord betreft. Maar waarom zijn er dan zoveel kostbaarheden achtergelaten, zoals een vermogen aan zilver, juwelen en antiek, en worden wel twee stoelen, een rol postzegels en een spelcomputer vermist? Of is er iets veel kostbaarders gestolen waar niemand weet van heeft?

Over de auteur

John Sandford is een van de best gelezen thrillerschrijvers ter wereld, en alleen al in Nederland en Vlaanderen zijn er meer dan 300.000 exemplaren van zijn boeken verkocht. Hij schreef meer dan dertig thrillers in de Lucas Davenport-reeks. John Sandford woont in Minnesota.

Van dezelfde auteur

Spel op leven en dood

Moordritueel

De ooggetuige

Blinde haat

Op glas ijs

De insluiper

Zieke geest

Oog om oog

Dood spoor

Verbeten strijd

Vals spel

Wurggreep

Doodstrijd

Prooi

Onder schot

Moordprofiel

Verborgen boodschap

Het duivelscontract

De duivelscode

Duivels spel

Noodsprong

Dodenwake

Het duister van de maan

Slecht geweten

In het heetst van de nacht

Vuile handen

Troebel water

Kille woede

Bezoek onze internetsite
www.awbruna.nl voor informatie over
onze boeken, volg @AWBruna op
Twitter of bezoek onze Facebook-
pagina:
[Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Sandford
Verborgen
boodschap

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Invisible Prey

© 2007 by John Sandford

Vertaling

Hugo Kuipers

Omslagontwerp

Select Interface

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers,

Utrecht

ISBN 978 90 449 7300 6

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de
Auteurswet van 1912 gestelde
uitzonderingen mag niets uit deze
uitgave worden verveelvoudigd,

opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting

Publicatie- en Reproductierechten
Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB
Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

Een onopvallend busje in onbestemde kleur reed door Summit Avenue, de ruiten donker van de vallende avond. De moordenaars die erin zaten, keken naar drie tieners, twee jongens en een meisje, die zich over het trottoir repten als bladeren die door de wind worden voortgejaagd. Die tieners hadden haast om ergens te komen, onderdak te vinden voordat het onweer losbarstte.

De moordenaars keken hen na en richtten hun blik toen op Oak Walk.

Het herenhuis was een architecturaal

restant van de negentiende eeuw, rode baksteen met groene kozijnen, somber opdoemend in het licht van de ondergaande zon. Langs het smeedijzeren hek werden goed verzorgde perken met blauwe en gele irissen en roze pioenen zienderogen grijs.

Oak Walk verhief zich boven op een steile helling. De achterkant van het huis keek uit over de lichten van St. Paul, tot in het dal van de Mississippi, waar de geul van de rivier al donker was geworden. De voorkant keek uit op Summit Avenue; Oak Walk was het op een na duurste huis in de duurste straat van de stad.

Zes oude eiken spreidden hun kruin

over de zijtuin. Overdag creëerden ze een lommerrijke open plek, met zonnewijzers en tegelpaadjes, met mos en viooltjes, maar de maanschaduw gaf de tuin iets dreigends, wat nog versterkt werd door de bliksem die door de steeds dichtere bewolking flikkerde.

‘Alsof de Munsters hier wonen,’ zei de grootste van de moordenaars.

‘Als een kerkhof,’ beaamde de kleinere.

Het Weather Channel had voor ‘tornadoachtige ontwikkelingen’ gewaarschuwd, en de moordenaars voelden een wervelwind in de drukkende hitte. De lucht was bezwangerd met ozon.

De zomer kwam nog maar net op gang. De laatste sneeuw was op 2 mei op de stad neergedwarreld en een dag later weer verdwenen. De rest van de maand was het zonnig en warm geweest, en aan het eind hadden zelfs de papierbleke blondjes die je in dit deel van het land overal zag een lekker kleurtje.

En nu kwam dan het eerste grote zomeronweer. Verfrissend, als het je huis niet liet instorten.

Toen ze voor de vierde keer bij het huis kwamen, draaide het busje het pad op. Het stopte onder de overkapping en de moordenaars wachtten tot er een licht aan

zou springen. Dat gebeurde niet. Mooi zo.

Ze stapten het busje uit, Groot en Klein, en bleven even staan luisteren, opgaand in de schaduw, tegenover de kolossale voordeuren. Ze droegen een overall zoals automonteurs hebben, en een haarnetje, en ze hadden een nylonkous over hun gezicht. Achter hen koelde de motor van het busje tikkend af. Op de achterkant van het busje zat een kentekenplaat uit Wisconsin, gestolen van een soortgelijk busje op het parkeerterrein van een 3M-fabriek.

Groot zei: 'Laten we het maar doen.'

Klein ging als eerste de verandatrap op. Na een laatste snelle blik om zich

heen knikte Groot opnieuw, en Klein drukte op de bel.

Ze hadden dit al eerder gedaan. Ze waren er goed in.

Ze voelden de voetstappen op de houten vloeren in het huis. ‘Oké,’ zei Groot.

Even later ging een van de deuren open. De lichtbundel die over de veranda viel, glansde op Kleins bordeauxrode jasje. Klein zei enkele woorden: ‘Mevrouw Peebles? Is hier het feest?’

Mevrouw Peebles, een slanke zwarte vrouw van een jaar of zestig, zei: ‘Nee, u...’ Haar kaken bleven woordeloos op en neer gaan, op zoek naar een gil, want ze had nu

hun vervormde gezichten gezien.

Klein keek langs haar een lege hal in. De tuinman en de kokkin sliepen in hun eigen huis. Ze hadden die beleefde vraag gesteld om zich er op het laatste moment van te vergewissen dat er geen onverwachte gasten waren. Klein zag niemand, ging een stap terug en snauwde: 'Nu.'

Groot kwam snel door de deuropening. Het licht viel op een van zijn handen. Daarin zat een stalen gaspijp van zestig centimeter, met isolatieband om het uiteinde dat hij in zijn hand had. Mevrouw Peebles gilte niet, want daar had ze de tijd niet meer voor. Haar ogen

werden groot, haar mond viel open, haar ene hand ging omhoog, en toen sloeg Groot haar op de kruin van haar hoofd en verbrijzelde daarmee haar schedel.

De oude vrouw zakte als een zak zand in elkaar. Voor alle zekerheid sloeg Groot haar opnieuw, en nog een derde keer om helemaal zeker te zijn. Drie zware dreunen die de vloer lieten trillen. Beng! Beng! Beng!

Toen kwam er een stem van boven aan de trap, aarzelend, bevend: ‘Sugar? Wie was dat, Sugar?’

Groot keek naar de trap en Klein kon hem horen ademhalen. Groot stapte uit

zijn instappers en rende op zijn sokken de trap op, een man op jacht. Klein liep de hal in, pakte een twee meter lang oosters tapijt bij de hoek vast en trok het naar het lijk van de zwarte vrouw.

En van boven kwamen weer drie dreunen: een ijle, verschrikte kreet en Beng! Beng! Beng!

Klein glimlachte. Drie keer voor alle zekerheid.

Klein bukte zich, pakte de mouw van mevrouw Peebles' ochtendjas en rolde haar in het tapijt. Een beetje dieper ademhalend sleepte Klein het tapijt naar een gangetje dat naar de keuken leidde, waar het niet door een van de ramen te

zien zou zijn. Het tapijt liet een potlooddunne streep bloed op de hardhouten vloer achter, als een slakkenspoor.

Mevrouw Peebles' gezicht was slap geworden. Haar ogen waren nog open, de oogballen naar boven gedraaid, wit afstekend tegen haar zwarte gezicht. Zonde van dat tapijt, dacht Klein. Chinees, oorspronkelijk donkerblauw maar vaal geworden, ongeveer uit 1890. Natuurlijk moest het nu grondig worden gereinigd, met die bloedplas onder haar hoofd.

Buiten was niets van de moord te horen

geweest. Geen gegil of schoten. Op de eerste verdieping van Oak Walk ging licht aan. En toen ook op de tweede verdieping, en nog ergens anders, op de begane grond, aan de achterkant, in de butlerskeuken: Groot en Klein die het huis doorliepen om zich ervan te overtuigen dat zij daar de enige levende wezens waren.

Toen ze wisten dat er niemand anders in het huis was, kwamen Groot en Klein onder aan de trap bij elkaar. Groots mond vormde een bloederige 'o' onder de nylonkous. Hij had in zijn onderlip gebeten toen hij de oude vrouw boven doodde, iets wat hem in een vlaag van

razernij wel vaker overkwam. Hij droeg een sieradenkistje en had ook iets in zijn andere hand.

‘Je zult dit niet geloven,’ zei hij. ‘Ze had hem om haar hals.’ Hij opende zijn hand – hij droeg rubberen keukenhandschoenen – om een diamant ter grootte van een kwartelei te laten zien.

‘Is hij echt?’

‘Hij is echt en hij is blauw. En over Boxster hebben we ’t niet meer. Dit wordt een SL.’ Groot maakte het doosje open. ‘Er is nog meer: oorhangers, een halssnoer. Wat ik hier in mijn hand heb, kan wel een half miljoen waard zijn.’

‘Kan Fleckstein dat aan?’

Groot snoof. ‘Fleckstein zit zo goed bij kas dat hij de *Mona Lisa* ook zou overnemen. Hij kan het aan.’

Hij stopte Klein de juwelen toe, draaide zich om en zag mevrouw Peebles op het tapijt liggen. ‘Kreng,’ zei hij knarsetandend. ‘Kreng.’ Binnen een seconde, met drie lange stappen, was hij weer bij haar. Hij sloeg de dode vrouw met de buis, harde dreunen die de vloer lieten schudden. Klein ging achter hem aan, greep hem na de eerste drie slagen vast, trok hem weg en zei nadrukkelijk: ‘Ze is dood, in jesusnaam, ze is dood, ze is dood...’

‘Takkewijf,’ zei Groot. ‘Rotkreng.’

Klein dacht soms dat Groot ze niet allemaal op een rijtje had.

Groot bleef staan, richtte zich op, keek op mevrouw Peebles neer en mompelde: ‘Ze is dood.’ Hij huiverde en zei: ‘Dood.’ Toen keek hij Klein aan, bloed in zijn ogen, de buis geheven.

Kleins handen kwamen omhoog: ‘Nee, nee, ik ben het. Ik ben het. In godsnaam.’

Groot huiverde weer. ‘Ja, ja. Ik weet het. Jij bent het.’

Klein, nog steeds onzeker, deed een stap terug en zei: ‘Laten we aan het werk gaan. Gaat het weer? Laten we aan het werk gaan.’

Twintig minuten nadat ze naar binnen waren gegaan, ging de voordeur weer open. Groot kwam naar buiten, keek in beide richtingen, stapte in het busje en reed het om de hoek van het huis en langs de zijkant naar de leveranciersingang. Vanwege de helling aan de achterkant van het huis was het busje niet meer vanaf de straat te zien.

Het laatste daglicht was verdwenen; de avond was nu zo donker als een kolenzak. Terwijl de bliksem steeds dichterbij kwam, duwde de wind als een koude open handpalm tegen Groots gezicht toen hij uit het busje stapte. Een regendruppel, dik en rond als een knikker,

viel op de punt van zijn schoen. Toen nog een, en nog meer, koude druppels, tiktik... tik... tiktiktik op asfalt, beton en baksteen.

Hij liep vlug naar de achterdeur. Klein maakte hem van binnenuit open.

‘Nog een verrassing,’ zei Klein, die een schilderij omhooghield en het omkeerde in het zwakke licht. Groot tuurde ernaar en keek toen Klein aan. ‘We hadden afgesproken dat we niets van de muren zouden halen.’

‘Het hing niet aan de muur,’ zei Klein. ‘Ik vond het in de berging. Het staat niet op de lijst voor de verzekering.’

‘Geweldig. Misschien moeten we nu stoppen, nu we al zoveel hebben.’

‘Nee.’ Kleins stem was hees van hebzucht. ‘Deze keer... deze keer kunnen we de grote klapper maken. Dan hoeven we dit nooit meer te doen.’

‘Ik vind het niet erg,’ zei Groot.

‘Je vindt het niet erg om iemand dood te maken, maar hoe denk je over dertig jaar in een kooi? Zou je dat wél erg vinden?’

Groot dacht daar blijkbaar even over na en zei toen: ‘Goed.’

Klein knikte. ‘Denk aan de SL’s. Chocoladebruin voor jou, zilvergrijs voor mij. Appartementen: New York en Los Angeles. In New York iets goeds aan het park. Waar je de Met ziet als je je uit het

raam buigt.’

‘En dan kopen we...’ Groot dacht nog even na. ‘Misschien... een Picasso?’

‘Een Picasso...’ Klein dacht erover na en knikte. ‘Maar eerst... ga ik weer naar boven. En jij...’

Groot grijnsde onder het masker. ‘Ik sla de boel kort en klein. God, wat hou ik van dit werk.’

Buiten, voorbij het gazon aan de achterkant, voorbij de helling, voorbij de gebouwen van het United Hospital en Seventh Street en de andere huizen in de diepte, op meer dan een kilometer afstand, duwde een sleepboot een rij aken naar de

kade van Pig's Eye. Op zijn gemak. Sleepboten hadden nooit haast. Overal om hem heen fonkelden de lichten van de stad St. Paul als diamanten, op de eerste rij heuvels, op de tweede rij beneden de kathedraal, op de bruggen voor en achter de sleepboot, op de High Bridge die hij naderde.

De man in de stuurhut keek tegen de helling omhoog naar de lichten van Oak Walk, Dove Hill en het Hill House. Net op dat moment werden alle lichten tegelijk gedimd.

Het onweersfront was over de heuvels getrokken en kwam naar de rivier.

Hevige regen op komst, dacht de

stuurman. Stortregen.

2

Sloan bracht twee cola lights naar de nis waarin Lucas Davenport opzij gedraaid zat te wachten, zijn voeten op het bankje. Het was een moderne bar met een nostalgisch decor: krakende houten vloeren, nissen met een hoog plafond, een kleine dansvloer aan het eind.

Sloan was de eigenaar en kleepte zich daarnaar. Hij droeg een bruin zomerpak, een lichtbruin overhemd met lange puntige boord, een witte das waarin goudkleurige ruitjes waren geweven, en een authentieke strooien panamahoed. Hij

was zo smal als een lat: smal gezicht, smalle schouders, smalle heupen. Niet mager, maar smal. Hij had een klarinettist in een aan lagerwal geraakte jazzband kunnen zijn, dacht Lucas, of iemand op het omslag van een pulproman uit de jaren dertig.

‘Die verrekte cola light bruist dat het niet mooi meer is. Ik dacht dat er iets mis was met de pomp, maar het is gewoon de cola. Ik weet niet waarom,’ zei Sloan, en hij zette de glazen op de tafel.

Aan het eind van de bar las de barkeeper bij het licht van een minuscule leeslamp die aan de kassa was vastgemaakt in *The Wall Street Journal*. Norah Jones

zong op de achtergrond; in de bar hing de aangename geur van vers bier en pinda's.

‘Twee kerels in een bar en ze drinken allebei cola. Je gaat nog failliet.’

Sloan glimlachte zelfverzekerd en boog zich over de tafel. Hij praatte zo zacht dat de barkeeper hem niet kon horen. ‘Ik heb vorige maand tienduizend dollar verdiend. Zo veel geld heb ik in mijn hele leven niet gehad.’

‘Zeker omdat je geen geld aan lampen uitgeeft,’ zei Lucas. ‘Het is hier zo donker dat ik mijn eigen handen niet kan zien.’

‘Smerissen hebben het graag donker. Dan kun je rotzooien met vreemde vrouwen,’ zei Sloan. Hij nam een slok cola

light.

‘Je hebt hier vaak smerissen, hè?’ De politie was van cruciaal belang voor Sloans zakelijke plannen.

‘Smerissen en leraressen,’ zei Sloan tevreden. ‘Een bar voor smerissen en leraressen. De leraressen zuipen als sponzen. De smerissen komen op de leraressen af. Eén grote blijde familie.’

De barkeeper lachte om iets in de *Journal*, een gemeen lachje, en zei toen tegen niemand in het bijzonder: ‘Wedden dat het goud naar de duizend gaat? En dán zullen we nog eens zien.’

Ze keken even naar hem, en toen haalde Sloan zijn schouders op en zei: ‘Hij

heeft een Bachelorsdiploma in de economie. En ik bedoel echt een B.S.’

‘Niet gek voor een barkeeper... Nou, wat vindt moeder de vrouw ervan?’

‘Het bevalt haar wel,’ zei Sloan. Hij was blij dat een oude vriend kon zien dat het goed met hem ging. ‘Ze heeft een cursus boekhouden gedaan, ze regelt alle geldzaken, doet die QuickBook-dingen op de computer. Ze heeft het erover dat ze volgende winter een paar weken naar Cancun of Palm Springs wil. Of Hawaï.’

‘Dat is geweldig,’ zei Lucas. En hij was inderdaad blij met dit alles.

Ze praatten een tijdje over vrouwen en

kinderen, Sloans gouden handdruk en de prijs van een nieuw uithangbord voor de bar. Die was vroeger naar een boom genoemd, maar Sloan had dat veranderd in Shooters.

Zelfs op een afstand was duidelijk te zien dat de twee mannen goede vrienden waren. Ze luisterden aandachtig naar elkaar, hun ogen half dichtgeknepen en altijd met de scepsis van een politieman. Het waren goede vrienden, maar fysiek gezien had het verschil bijna niet groter kunnen zijn.

Sloan was tenger, beige en bruin, aarzelend.

Lucas was niets van dat alles. Hij was

lang, had donker haar en een dun wit litteken over zijn gebruinde voorhoofd, tot in een wenkbrauw. Hij zou voor een gangster kunnen doorgaan, of beter nog voor een gangsterbaas. Hij had intense blauwe ogen, een arendsneus, grote handen en hoekige schouders; een sportman die vroeger ijshockey had gespeeld op de universiteit van Minnesota.

Sloan wist niets van mode en gaf daar ook niets om; Lucas hield van Italiaanse pakken, Franse dassen en Engelse schoenen. Hij las de serieuze mannenmodebladen en ging elk voorjaar en najaar op zoek naar pakken. Wanneer

zijn vrouw en hij in New York waren, ging zij naar het Museum of Modern Art en hij naar Versace.

Deze dag droeg hij een Frans blauw overhemd onder een linnen zomerjasje, een lichtgewicht wollen broek, instappers en een compacte .45 in een schouderholster van Bianchi.

Lucas' glimlach kwam en ging, stralend in zijn gezicht. Hij had kraaienpootjes bij zijn ooghoeken en zilvergrijze haren tussen het zwart. Wanneer hij zich 's morgens stond te scheren, was hij bang dat hij oud aan het worden was. Zo ver was het nog lang niet, maar hij verbeeldde zich dat hij het kon

zien aankomen, net over de heuvel.

Toen ze hun cola light op hadden, ging Sloan er nog twee halen, en toen vroeg hij: ‘Hoe gaat het met Burt Kline?’

‘Je kent hem, hè?’ vroeg Lucas.

‘Ik heb dertien jaar met hem op school gezeten,’ zei Sloan. ‘Ik zie hem nog weleens, als er een campagne is.’

‘Goeie kerel, slechte kerel?’ vroeg Lucas.

‘Hij was onze klassenvertegenwoordiger in de eerste klas en in alle klassen daarna,’ zei Sloan. ‘Hij is politicus. Hij is altijd politicus geweest. Hij was altijd al dik, vettig, jolig, gul met

geld, blij je te zien. Je kent dat wel. De eerste keer dat ik op school in de problemen kwam, was toen ik hem in een sneeuwhoop had geduwd. Hij heeft me toen verlinkt.'

'Klikspaan.'

Sloan knikte.

'Maar ik vind het nog interessanter dat jij andere kinderen pestte. Dat had ik nooit achter jou gezocht,' zei Lucas. Hij krabde zich over de zijkant van zijn neus, met een lichtje in zijn ogen.

Sloan gromde. 'Toen ik van school kwam, woog ik zo'n vijftig kilo. Ik pestte niemand.'

'Je pestte Kline. Dat heb je net

gezegd.'

'Rot op.' Na een korte stilte zei Sloan: 'Wat heeft hij gedaan?'

Lucas keek in het rond en zei toen zachtjes: 'Dit blijft onder ons.'

'Natuurlijk.'

Lucas knikte. Sloan kon zijn mond houden. 'Het schijnt dat hij een seksuele relatie met een meisje van zestien had. En misschien ook met eentje van vijftien, hetzelfde meisje, het kan zijn dat hij haar een jaar eerder ook al neukte.'

'Hmm.' Sloan trok een gezicht en zei toen: 'Maar het kan geen verkrachting zijn geweest. Ik bedoel echte verkrachting, iemand die uit de bosjes springt. Hij is

niet zo'n sportheld.'

'Nee, ze deed het vrijwillig,' zei Lucas. 'Maar het is wel ontucht. Hij is veertig jaar ouder.'

Sloan dacht even na en zei toen: 'Niet veertig. Zesendertig.'

'Dat is genoeg.'

Weer een korte stilte, en toen zuchtte Sloan en vroeg: 'Waarom pak je hem niet op? Je laat hem toch niet lopen omdat hij politicus is?'

Lucas zei tegen Sloan: 'Het zit ingewikkelder in elkaar.' Toen Sloan sceptisch keek, zei hij: 'Kom nou, Sloan, ik maak je niks wijs. Het is écht ingewikkelder.'

‘Ik luister,’ zei Sloan.

‘Oké. Het hele BM is een stel

Democraten, geleid door een Democraat die door een Democratische gouverneur is benoemd, nietwaar?’

‘En de paus is katholiek.’

‘Als wij zeggen: “Dat meisje zegt dat hij het heeft gedaan” en hem oppakken, is zijn carrière voorbij. Of hij het nou heeft gedaan of niet. Een dik stempel van “pedofiel” op zijn voorhoofd. Als blijkt dat hij het níét heeft gedaan, als hij wordt vrijgesproken, zal elke Republikein in de staat zeggen dat we een vuile politieke truc hebben uitgehaald, een heel smerige truc. Vijf maanden voor de verkiezingen.

Vergeet niet, hij is voorzitter van de staatssenaat.’

‘Heeft dat meisje bewijzen?’ vroeg Sloan. ‘Getuigen?’

‘Ja. Sperma op een jurk,’ zei Lucas. ‘Ze heeft ook tegen de rechercheur gezegd dat Kline moedervlekken of sproeten op zijn ballen heeft, en ze zei dat ze op puntkomma’s leken. Een puntkomma op elke bal.’

Sloan keek geamuseerd. ‘Ze liegt.’

‘Hè?’

‘Hoeveel zestienjarigen weten tegenwoordig nog wat een puntkomma is?’

Lucas rolde met zijn ogen en zei:

‘Luister nou. Dit is serieus.’

‘Het klinkt niet serieus,’ zei Sloan.

‘Een onderzoek naar de familiejuwelen.’

‘Nou, het is serieus,’ zei Lucas. ‘Ze zei tegen de rechercheur die met haar praatte...’

‘Wie was dat?’

‘Virgil Flowers.’

‘Die verrekte Flowers,’ zei Sloan, en hij lachte. ‘Ik had het kunnen weten.’

‘Ja. Nou, ze zei tegen Virgil dat hij puntkomma’s op zijn ballen heeft. En nog meer bijzonderheden, bijvoorbeeld de grootte van wat hij “zijn ding” noemde. Ze heeft ons ook een jurk gegeven en daar zit sperma op. Dus Virgil vraagt een rechterlijke machtiging aan...’

Sloan giechelde, een onaantrekkelijk geluid voor een man van zijn leeftijd.

‘... hij krijgt er een, en er komt een dokter mee, en ze nemen een DNA-monster en bekijken Klines ballen,’ zegt Lucas. ‘En ja hoor, of ze zo uit Microsoft Word komen: één puntkomma op elke bal. We hebben de foto’s.’

‘Ik wed dat die al over het hele internet rondzingen,’ zei Sloan.

‘Dan wed je verkeerd. Het zijn geen leuke foto’s, en iedereen die erbij betrokken is weet dat hij zijn baan op het spel zou zetten,’ zei Lucas. ‘Je flikt Burt Kline niks, tenzij je hem kunt afmaken.’

‘Ja, maar die beschrijving, dat

sperma... Het lijkt me dat jullie heel sterk zouden staan,' zei Sloan.

'Maar...' zei Lucas.

'Oei.' Sloan had twintig jaar bij de politie gezeten; hij kende dat 'maar'.

'Burt zegt dat hij nooit seks met de dochter heeft gehad maar met haar moeder heeft geslapen,' zei Lucas. 'Weet je, de staat geeft hem een vergoeding om een appartement in St. Paul te huren. Kline huurt iets van mammie, die een maisonnette aan Grand Avenue heeft. Die heeft ze uit haar scheiding overgehouden. Kline zei tegen Virgil dat hij daar logeerde en zich voor de samenleving inzette en dat mammie hem toen heeft versierd.'

‘Hij is nogal een stuk,’ zei Sloan.

‘Kline verzette zich eerst, maar hij is ook niet van steen. En ze beschikt over bepaalde vaardigheden, denkt Virgil. Virgil zegt zelfs dat ze de halve stad gehad heeft. Hoe dan ook, al gauw gaat Burt elke maandag, woensdag en vrijdag met mammië naar bed.’

‘Hoe oud is mammië?’ vroeg Sloan.

‘Vierendertig,’ zei Lucas.

‘Met een dochter van zestien?’

‘Ja. Mammië was er vroeg bij,’ zei Lucas. ‘Nou, Burt zegt dat mammië op het idee kwam hem te chanteren, omdat ze altijd gebrek aan geld heeft. Hij zegt dat ze haar dochter heeft opgejut om met

die beschuldiging te komen. Burt zegt dat zijzelf over alle noodzakelijke grammaticale informatie beschikt.'

'En mammie zegt...'

'Ze zei dat ze een blauwe maandag een affaire met hem had, maar dat Burt in werkelijkheid haar dochter wilde, en dat ze het verschrikkelijk vond toen ze ontdekte dat hij het met haar had gedaan,' zei Lucas. 'Ze zegt dat haar dochter nooit zou hebben gedaan wat ze moet hebben gedaan om die puntkomma's te zien of sperma op de boord van haar jurk te krijgen. Dat is iets wat haar dochter alleen onder dwang zou doen.'

'Mammie was diep geschokt.'

‘Absoluut,’ zei Lucas. ‘Dus Virgil vroeg haar of ze de laatste tijd was aangekomen.’

‘Ze was dik?’

‘Nee, niet echt. Stevig, zou ik zeggen. Speelt ’s winters *broomball*, je weet wel, ijshockey met een soort bezem. ’s Zomers skeeleren. Zeg maar, maatje achtendertig. Ze zei nee, ze was niet aangekomen sinds ze zestien jaar geleden haar kind kreeg. En dus merkte Virgil op dat de jurk met de spermavlek maatje achtendertig is en dat het meisje zelf maat tweeëndertig heeft. Dat meisje ziet eruit als dat fotomodel dat al die cocaïne in haar neus had gestopt.’

‘Aha.’ Sloan dacht daar even over na

en zei toen: ‘Wat zei mammië daarop?’

‘Ze zei dat ze vaak van kleren ruilen,’ zei Lucas. ‘Als je wilt geloven dat een modebewuste tiener, met maatje tweeëndertig, wil rondlopen in maatje achtendertig.’

‘Dat is een... probleem,’ beaamde Sloan.

‘Er is nog een probleem,’ zei Lucas. ‘Virgil heeft een buurjongen ondervraagd die blijkbaar nogal nieuwsgierig was. Die buurjongen zegt dat het meisje al seksueel actief is vanaf haar twaalfde. En mammië wist dat. Moedigde het misschien zelfs aan.’

‘Huh.’

‘Nou, wat denk je?’ vroeg Lucas.

‘Heeft mammi gezegd dat ze het niet oraal doet?’ vroeg Sloan.

‘Ja.’

‘Dat gelooft de jury nooit,’ zei Sloan. ‘Zo te horen is er veel seks in die familie. Het lukt haar heus niet de heilige maagd uit te hangen. Als ze denken dat ze daarover liegt, denken ze dat ze de rest ook heeft gelogen.’

‘Precies.’

Sloan dacht een tijdje na en vroeg toen: ‘Wat is het doel van dit onderzoek?’

‘Tja,’ zei Lucas. Hij wreef met zijn knokkels over zijn ogen. ‘Dat is ook een probleem. Ik weet niet wat het doel is.’

Misschien gaat het erom dat Burt Kline zijn baan kwijtraakt. De oorspronkelijke tip was anoniem. Die kwam binnen bij de kinderbescherming van St. Paul. St. Paul gaf het aan ons door omdat er aspecten van buiten de staat aan vastzaten, met als belangrijkste openlijke daad dat Kline een keer een wild weekend met dat meisje heeft doorgebracht in Mille Lacs. Maar ja, die tip was dus anoniem. Misschien heeft Kline iets tegen een Democraat gezegd. Of misschien... Virgil denkt dat die tip van mammië is gekomen. In het kader van haar chantagepraktijken.'

'Flowers is slim,' gaf Sloan toe.

'Ja.'

‘En mammi e werkt nu mee?’

‘Ze is nogal wispelturig,’ zei Lucas.

‘Alleen snapt ze niet dat zij het onderzoek niet kan afblazen. Ze dacht dat wij voor haar zouden werken. Of tenminste, dat dacht ze tot Virgil haar uitlegde hoe het zat.’